

СТОРІНКИ З МИНУЛОГО

Липень
2025 р.

видання дрогобицьких краєзнавців Число 7 (39)

МІСЯЧНИК ІСТОРІЇ, КУЛЬТУРИ ТА ПОБУТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

У МИТРОПОЛИТА ШЕПТИЦЬКОГО

Розмова про модерне українське мистецтво (мовою оригіналу)

У часописі «Neues Wiener Journal» з дня 3 ц. м. появилася стаття знаного вже нашим читачам німецького критика д-ра В. Берна, яку подаємо на цьому місці в скороченому перекладі.

Редакція.

Високо понад дахами Львова, на покритій будовним гаєм горі, стоїть катедра св. Юра і палата греко-католицького Митрополита. Катедра надає характер панорамі цілого міста. Византійська основа церкви з копулами вбрана в принадну одяжку рококових форм.

Вази прикрашують дахи і балюстради, а маса каменних статуй робить цю святиню близькою на-

шому світовідчуванню. Бо ж не даром стоїмо на ґрунті, де зударяється Схід зі Заходом. Як голова греко-католиків, займає Князь Церкви, що мешкає в цих мурах, місце посередника між Сходом і Заходом також у релігійних справах; відомо, що саме теперішній Митрополит з любов'ю посвятив свої сили старій ідеї поновного зєдинення Східної Церкви з Римом.

Зрештою і без цього я чув уже давніше багато про величаву й гідну подиву індивідуальність Митрополита Шептицького. При студюванні проблем східно-європейського мистецтва, я дуже часто натикався на ім'я Митрополита. Він є не лише меценатом для історії мистецтва; Він не лише має, як Основник Українського Національного Музею, тривалі заслуги в справі «відкриття» і заховання старого слов'янсько-византійського малярства; ні, Він стоїть також в осередку сучасного мистецького життя. Це Його заслуга, що у Львові міг знайти пригожий ґрунт найцікавіший і найвизначніший сучасний український маляр Олекса Новаківський; але й молодій мистецькій генерації торує Митрополит шляхи. Він вишколює на свій кошт мистецький доріст, уділяє стипендій на заграничні студії і дає (цілком в дусі давніших церковних достойників) мистцям роботу, – каже їм прикрашувати підвладні Йому Божі храми.

Ось тому я незвичайно вдячно прийняв запрошення на відвідини в Митрополичій палаті. Ексцеленція Митрополит Шептицький під сучасну пору недужий. Тим вдячніший мушу бути, що Він мене зволив прийняти. Ця виїмкова аудієнція (всі інші були відкликані) – це може вислід признання для духовного життя Австрії, що його скромним представником в даному моменті був я.

У брамі резиденції прийняв мене духовний. Провадив найперше по кімнатах палати. Всюди слідно прихильність Митрополита до мистецтва. Всі стіни вкриті образами. Серед копій фресок Фра Анджелика з Фльоренції, які надають характер салі засідань, висять барвисті, вповні модерні малюнки Новаківського – цвіти. У кімнатах помешкання, які заховали частинно свою рококову обстановку, панує така сама толеранція у

Митрополит граф Андрей Шептицький (1865 – 1944), архієпископ українців в Австрії. Видано Українською Національною Загальною радою для поранених Українського Легіону.
Фото тов. «Wien III», м. Відень (Австрія), 1917 р.

відношенню до сучасного світського малярства.

Робітня Митрополита – це немов малий музей; мистецьку атмосферу цієї кімнати доповняють стоси книжок, розложені по всіх столах; ці книжки вже хоч би многотою мов, якими вони писані, дають величавий образ різнородних заінтересувань Митрополита Шептицького.

Митрополит приймає мене. Подає приязню руку і просить вибачити за вільну, неофіційну форму прийняття. Дивлюся на Його голову: могутні форми зєднують в собі вираз енергії та доброти. Сива борода підчеркує повагу цілої постаті. Вже з першими його словами навіязується теплий контакт. На вступі декілька питань про Відень, про його важке сучасне положення, що викликає у Митрополита щире співчуття. А потім звертає Митрополит зараз на тему мистецької культури Галичини.

Митрополит зацікавлений головню питанням про відношення цих мистецьких зародків до закордону. Що сказала б західня Європа на твори Новаківського? Я цілком щиро запевнюю Митрополита, що своєрідний, народньо-словянський експресіонізм цього митця заінтересував би також нашу публику і розмова звертається на питання можливості вистави українського мистецтва у Відні, про влаштування якої тепер багато говориться у львівських мистецьких

колах. Митрополит Шептицький таке навіязання контакту повитав би щиро, а це якраз тому, що Він переконаний, що Схід ще й тепер може сказати нове, вартісне слово. Митрополит оповідає про свою недавню спробу оживити стару іконопись і показує мені декілька у византійському характері виконаних образів Святих, намальованих у основаній через Нього мистецькій школі в Студитському монастирі. У цій школі оживлено, під проводом молодого маляра Дядинюка, старі техніки. Праці школи дуже цікаві, тим більше, що византійське мистецтво чимраз більше заінтересовує знавців.

Митрополит, як видно, втомлений. Опускаю Його по короткій авдієнції з почуттям, що я сидів коло передової індивідуальності на європейську мірку. Коли я вертав темними львівськими вулицями домів, прийшли мені на думку слова старого Гете, що в них він сформулював своє відношення до Сходу:

«Орієнту від Окциденту вже не відділити»¹.

*Газета «Література. Мистецтво. Наука»,
додаток до газети «Мета». –
Львів, 15 листопада 1931 р.*

¹ «Орієнту від Окциденту вже не відділити» – «Сходу від Заходу вже не відділити».

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У ПРАЗІ

(мовою оригіналу)

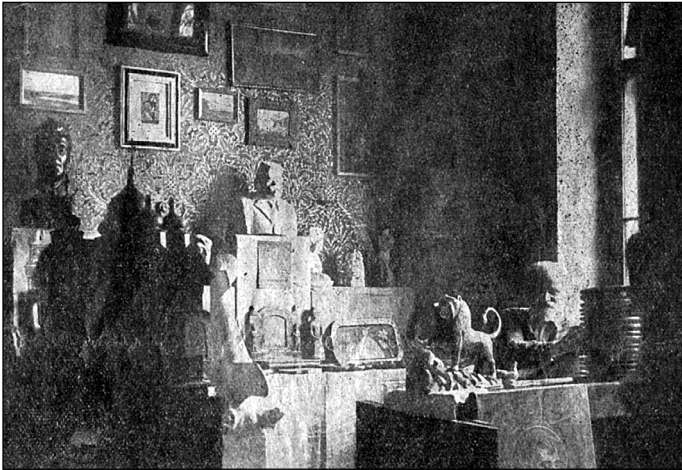
Ще в 1925 р., з ініціативи Українського Університету в Празі, заснувалося там т-во «Музей Визвольної Боротьби України», що поклато собі за мету збирати і зберігати усі памятки, які безпосередно чи посередно звязані з визвольною боротьбою України, а перш усього з подіями Світової війни, революції і недавньої української війни за незалежність. Усі такі предмети Музей приймає не тільки на власність, але також на переховання на таких умовах, які Музееві кладе власник переховуваного предмету. На бажання жертводавця Музей зберігає також тайність документів аж до зазначеного речинця. (Адреса: Praha II, Stěpanská 49-11, ČSR).

Праця Музею розвивається на основах статуту, затвердженого чеською владою. В склад управи входять все також два відпоручники Українського Університету, щоби і з наукового боку Музей стояв на відповідному рівні.

За кілька літ свого існування Музей В. Б. У. розвинувся до таких розмірів і став уже такою

багатою скарбницею памяток українських визвольних змагань, що і наше ширше громадянство повинно б зацікавитися тою інституцією і підтримати її дальший розвиток посилками своїх приватних збірок документів чи інших предметів, звязаних з добою нашого державного відродження.

Усі багатства Музею містяться тепер у трьох кімнатах власного помешкання у Празі, а крім того у двох гаражах зложено скрині, повні різних ще нерозглянутих музейних матеріалів. Вже розложені матеріали творять кілька окремих відділів. Військовий відділ під керуванням генерала М.Омеляновича-Павленка має багату збірку предметів, що свідчать про нашу збройну силу з часів нашого недавнього зриву до самостійності. Тільки дещо з того могло бути виставлене у досить тісному помешканні. Військові однострої, відзнаки, ріжна зброя, набої, прапори, багаті альбоми фотографій нашої армії, – це загальний зміст цього відділу.

Загальний вид відділу плястичного мистецтва. На право сидить директор Музею проф. Д. Антонович.

Відділ преси має надзвичайно багату збірку часописів і журналів, в яких криються невичерпані скарби для майбутнього історика українських визвольних змагань. У цьому відділі зберігаються також цілі бібліотеки книжок з таборів українських полонених з часів Світової війни і книгозбірні різних українських емігрантських товариств і установ.

Дуже цінний також відділ мистецтва, що вже сьогодні не може поміститися в найбільшій кімнаті Музею. Крім мистецьких творів українських полонених в Австрії й Німеччині, цей відділ має також багату збірку праць абсолювентів Української Студії плястичного мистецтва в Празі, між якими перше місце займають скульптурні праці

Дерев'яний свічник роботи невідомого автора з табору українських полонених в Раїтаті (Німеччина).

передчасно загинувшого молодого українського скульптора Степана Колядинського. Докладні звіт доповіді про розвиток Музею і виказ жертводавців подає управа у «Вістях Музею В. Б. У.» (Досі появилася три числа). Увесь тягар матеріального забезпечення взяв на себе від 1929 р. американський Українець п. Каленик Лисюк з Нью-Йорку, а повна посвяти, невтомна і безкористовна праця директора музею проф. Д. Антоновича та інших членів управи зі свого боку причиняється до втримання цієї надзвичайно цінної установи.

(К.).

Газета «Література. Мистецтво. Наука»,
додаток до газети «Неділя». –
Львів, 22 листопада 1931 р.

ПОХОРОН КОРОЛЯ ДАНИЛА

(мовою оригіналу)

Небавом мине 300 років, як працював у Львові радний міста Вартоломей Зиморович, що лишив по латині написану, а в українському манастирі св. Онуфрія у Львові переховану історію старого Львова з козацькими облогами, яких сам Зиморович був наочним свідком. Історія ця – це не історія в нашому розумінні. Вона хаотична і баламутна, орудує переказами без критики і розбору, а при тім затроєна жовцю ненависти до Українців, бо Зиморович, хоч дитина українського роду, але кляшторний вихованець, був такий, якими бувають звичайно всі перекінчики, такі численні у Львові аж по нинішній день. Та разом з тим Зиморович повиловлював з різних записок і старих джерел всілякі дуже цікаві епізоди та подробиці і втягнув їх до своєї історії. Вони можуть бути перекручені, можуть бути

тільки фальшивим відгомонам віків, але як не-як, признати треба, що і з такого лушпиння можна вилущити деяке здорове зерно правди.

До таких саме вісток у Зиморовича належить його оповідання про те, як князь Лев спровадив до Львова тлінні останки старого короля, свого покійного батька і як їх тут десь, невідомо де, мав поховати. З достовірних джерел знаємо, що король Данило помер 1264 р. на своєму улюбленому замку з Холмі і що там же був погребаний в церкві св. Богородиці. Але

Король Данило.

Князь Лев, син Данила.

Зиморович оповідає, буцім-то не з Холму, а з Галича спроваджено мощі Данила і поховано їх у Львові з надзвичайною парадом.

Однак тут не думаємо сперечатися за те, спровадив чи не спровадив князь Лев короля Данила у Львівгород, ані за те, що в оповістці тій переплутано, але оповідання Зиморовича хочемо тільки вихіснувати як документ і зразок похоронного обряду на українським пануючим дворі в тих далеких від нас часах. Сам похорон описаний є з подробицями, тому можемо вірити, що він є рефлексом якоїсь дійсності на Галицькім дворі, дійсності, яку не трудно собі докладно уявити і доповнити.

З оповідання Зиморовича бачимо, немов би то в р. 1282 князь Лев, бажаючи переблагати тіні своїх предків, які почасті непокоїли його, велів тлінні останки батька свого Данила, перед кільканайцяти роками з королівськими достоїнствами в Галичі положені, добути та з військовою величністю до Львова перенести. Для збільшення величавости цього сумного обряду велів призвати душпастирів з усієї Руси-держави та запросити панів-боярів і лицарство. Запрохав теж і королів союзних Татарів і вони прибули сюди також з великою дружиною.

Ранком, як тільки зазоріло і прийшов день жалоби, показалася чорна хустка на верхівях терему. По всіх церквах Львова вдарили дзвони і вже аж до смерку не замовкали. Тим часом звідусіль напливало простолюддя юрбою і рухливою течією плило на головну дорогу міста. Від княжих хоромів їздили на конях вниз вельможі і значні гості. Уставився жалібний хорівід.

Попереду поступали ратні дружини під проводом тисяцького і сотенних. Плили чети військові сумні, з прапорцями і зброєю до долу звішеною, а сурмачі і довбуші, що йшли між ними, витрублювали і витарабанювали до такту воєнну приграву.

За ратними полками з клекотом посувалися

і скрипіли тяжкі праці і ратні сосуди до облоги твердинь.

За кіннотою й піхотою поступали комони княжих конюшень. Йшли вони парами, по двоє. Всі були накриті чорним саваном, з вишиваними державними гербами, себто гербами пануючого дому.

Відтак несли воєнні трофеї: стяги і прапори, зброю і гербові щити, здобуті на Ляхах, Литві, Ятвяхах та Уграх.

Далі йшли і довжезними рядами поступали ченці чорноклобуки і в мітрах блискучих і діакони, в ряси приодіті, похоронні пісні на хори вопіючі. Їм же великий небіжчик слідом предків своїх не мало помагав. Будував скрізь церкви дивні, кам'яні і ставив хрестильниці «чаші» з червоного мрамора, тай вінував¹ їх щедро. І тепер вони вдячні і сумні поступали перед труною великого володаря.

Та разом з християнським духовенством «виводили» небіжчика також представники старого культу, поганського. Могло це бути трохи «маркотно» слугам Христа, але явно не важився ніхто з владик негодувати, бо так зарядив сам Двір. І вони молилися по своєму, а погане – по своєму. Загальну увагу звертала на себе особливо громада жінок, що поступала в юрбі за труною. Жінки ті були простоволосі, розхристані, на лиці подряпані і закровавлені, які заливалися від страшного плачу і зойку. Були це наймлені плачки-жалібниці. Вони били себе кулаками по голові, сіпали і торгали з усієї сили за волосся, калічили себе кігтями до крові, а зрушений їх риданнями народ відповідав подібним риданням аж на далеких кінцях.

І коли так всі повагом поступали на своєму місці в хоріводі, то вся увага похорону звернена була на труну короля і на тих, що поступали безпосередньо попереду і позаду марів². За марами ішов князь Лев з родиною, боярами і чужими достоїнниками. А перед марами – найзнаменитші з вельмож несли дві корони. Одна корона – це княжа мітра. Друга, – це королівський вінок. Перша – прадідна і народня; друга – легатом папським з Риму перевезена як символ королівської гідности, взаємної приязни і злуки церковної з Римом – приязни і злуки, яка вже тоді була лиш спомином минувшини.

Д-р Й. ПЕЛЕНСЬКИЙ

*Газета «Діло». –
Львів, 10 квітня 1925 р., С. 10.*

¹ Вінувати – платити.

² Мара – жіноча постать в українській народній міфології, що може приймати вигляд тварин, рослин і неживих предметів, фантастичний потворний привид, примара.

СВЯТО ВІДРОДЖЕННЯ ДРОГОБИЦЬКОГО ПОВІТУ

(мовою оригіналу)

Дня 25 травня 1926 р. Дрогобич, що від часу воєнної хуртовини дрімав, неначе сил набираючи до впорядкування економічного, політичного й культурного життя, пробудився тріумфальним походом до угольного каменя нової святині науки, величавої будови гімназії та промислової школи при Сніжній вулиці¹. Клич «Рідної Школи» і «Просвіти» до обнови українського духа згуртував майже всі верстви нашої суспільності дрогобицького повіту: духовенство, відпоручників та делегатів «Народнього Дому», «Жіночої Громади», «Зорі», У. П. Т.², всіх (поки що) 49 відновлених читалень «Просвіти», 34 філій «Союза кооператив», молодь української гімназії зі збором учителів, молодь українського жіночого семінара та шкіл народніх У. П. Т. й кілька тисяч свідомого громадянства. По відслуженні Соборної Служби Божої, на якій співав хор української гімназії під орудою проф. Іваненка, на просторі майже одного кілометра розвинувся в 10 год. перед полуднем прецесійний похід з церковними хоругвами і прапорами товариств під впорядком пластуниів і пластунок, які своєю бодрою поставою багато причинилися до вдержання порядку тисячної юрби народу. Прегарний спів нашої гімназійної молоді, шелест прапорів і хоругв, звук дзвонів св. Трійці пригадали всім український характер нашого старого города, що має 7 українських церков.

На партері нової будови виступив о. ігумен

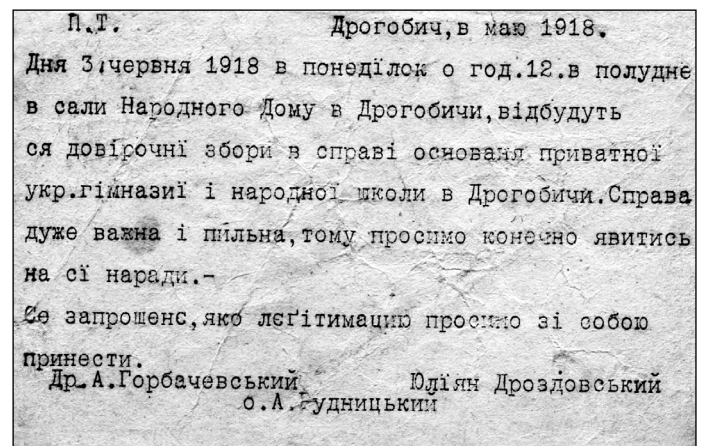
Повх, який виголосив гарно обдуману проповідь на тему «Церква і школа». Опісля 30 священників, між ними багато стареньких, заслужених культурних і політичних діячів, довершило обряду посвячення дому. Загальне признання викликала святочна промова д-ра Ст. Витвицького, відомого зі своєї краснорічivosti та багатства висловлюваних ним думок.

Підписуванням грамоти і пропам'ятної книги Головного Комітету будови гімназії адвокатом, доктором В. Ільницьким, духовенством і численними кумами та складанням жертв на закінчення будови закінчилося це велике свято.

В. К

Газета «Діло». – Львів, 4 червня 1926 р., С. 3.

Задум побудови української гімназії в Дрогобичі мав місце ще у 1918 році. Про це читаємо в листівці, адресованій Яківу Луціву, управителю школи в Попелях (Борислав).

Пам'ятка з посвячення будинку української гімназії Рідної Школи в Дрогобичі. 9. VI. 1930.

Пам'ятка з посвячення будинку української гімназії Рідної Школи в Дрогобичі. 9. VI. 1930 р. Друк Й. Левенкофа.

Подав Володимир САДОВИЙ

ЯКОГО ПОХОДЖЕННЯ БУЛИ ПАПИ, ЯК ДОВГО ПАНУВАЛИ І ЯК ПОВОДИЛИСЬ

(мовою оригіналу)

Багато папів походило з найнижчих суспільних верств. І так: 1) Св. Петро (33–67 р.) був бідним рибалкою в Галилеї. 2) Св. Діонісій (261–272 р.) син селянина. 3) Іван XIX (1003–1009 р.) походив з дуже бідної родини. 4) Дамазій II (1048 р.) теж з бідної родини. 5) Адріян IV (1154–1159 р.) син монастирського слуги в одному монастирі в Англії; за молоду там служив. 6) Урбан IV (1261–1264 р.) син шевця. 7) Микола IV (1288–1292 р.) син селянина. 8) Св. Келестин (1294 р.) з дуже низького роду, перед вибором був пустельником. 9) Венедикт XI (1303–1304 р.) син прачки. 10) Іван XXII (1316–1334 р.) син денного зарібника. 11) Венедикт XIV (1740–1758 р.) син мельника, свого батька приймав тільки в одязі мельника. 12) Боніфатій IX (1398–1404 р.) син дуже бідних родичів. 13) Олександр V (1409 р.) з молодих своїх літ тямив хіба те, що ходив зі своєю мамою від хати до хати за милостинею. 14) Микола V (1447–1455 р.) син перекупки, а батько його фельчер. 15) Сикст IV (1471–1484 р.) син рибалки; змалку теж ловив рибу. 16) Адріян VI (1522–1523 р.) син теслі. 17) Пій V (1566–1572 р.) пас вівці, відтак вступив до Чина Домініканів. 18) Сикст V (1585–1590 р.) син робітника, пас вівці, відтак вступив до францісканців; казав жартом про себе, що походить з «ясно освіченого дому», бо його родинний дім стояв під голим небом, без даху і з усіх сторін освічувало його сонце. 19) Пій X (1903–1914 р.) був сином листаря, а він сам за молоду пас вівці. З життя його знана подія зі свята вручення йому кардинальського капелюха. Мати кардинала Сарта, яку він взяв зі собою до Риму і представив папі Львові XIII, хотіла убити на процесію капелюх. Помітивши це, кардинал молив її, щоб йому не робила тієї прикраси, бо далеко більше любить її в хустці на голові, в якій завжди ходить. Цей великий евхаристійний папа носив постійно ніклевий годинник на чорнім шнурочку. А коли раз дістав в дарунок золотий годинник, два дні його носив, а потім продав чи заставив, щоб добути гроші для своїх щоденних прошаків.

Як довго папи панували?

А як довго папи панували? Вісім папів не правило Церквою ані одного цілого місяця! Сорок папів не правило й цілого року. Двадцять папів померло в другому році панування. Вісімнадцять папів правило Христовою Церквою від 15 до 20 літ.

Найдовше панував папа Пій IX, бо аж 31 літ. Папа Лев XIII дожив віку св. Петра, тобто правив Христовою Церквою стільки само, що св. Апостол Петро, рівно 25 літ! Покійний папа Пій XI правив Церквою повних 17 років і дня 31 травня ц. р. був би скінчив 82 роки.

Папа Пій XI (1857 – 1939)

Деякі папи вступали на папський престіл в дуже пізньому віці. І так папа Пій IX мав 54 роки; папа Григорій XVI – 66 років; папа Пій VIII – 67; папа Лев VIII – 68; папа Лев XII – 63; папа Пій X – 68 літ; папа Пій XI – 65 років, і став титулярним єпископом Лепанту щойно тоді, коли наш теперішній Митрополит Кир Андрей був уже 20 літ Митрополитом найбільшої на цілому світі Архiepархії.

Два контрасти: Лев XIII і Пій X

Перед кількома роками появилася в Римі цікава книжка: «Папи й кардинали у сучаснім Римі від 1870 р.» Карло Праті, автор цієї книжки, знає закулісове життя Ватикану. Він змальовує папів при бюрку, в їдальні, вітальні, на проходах у ватиканських садах, на авдієнціях публичних і приватних.

Цікаві тут дві силуетки-антитези Льва XIII і Пія X. Лев XIII величний і зимний, попереджуваний завжди старшинами і швайцарами своєї гвардії. Пій X простий, скромний, входив до авдієнційної салі без звуку сурм і без численної асисті. Лев XIII був бистрим обсерватором. За кожним разом старався відгадати, до якої народності поодинокі групи належать. Коли казав: «Ось німці, ось бразилійці, це ірландці», ніколи не помилюся.

Одного дня помітив папа Лев XIII високого, елегантного прочанина з вусами і так до нього промовив:

– Ти француз, мій сину, правда?

– Так, Отче святий, маю честь ним бути! – була відповідь.

– Тихо, не так голосно – озвався папа, підносячи палець до гори – було б це страшне для

тих, які це почули б, а цієї чести позбавлені.

Іншого дня помітив папа групу опасистих, присадкуватих гостей в окулярах.

– З якого міста німецького походите? – спитав папа.

– Ми вчені з Гайдельбергу – відповів провідник групи.

– І так вас мало, тільки дванадцять?

– Отче святий – відповів професор – ми становимо лиш делегацію.

– Сподіваюся – сказав Лев XIII – авжеж усіх німецьких учених Ватикан навіть не помістив би.

Пія Х, як тільки обняв управу у Ватикані, немило вразило те, що має сам сідати до обіду, бо звик був їсти в товаристві. Тому доручив, щоб накрито рівночасно і для його секретаря.

В кімнатах і коридорах Ватикану настало неабияке збентеження. Ніхто не памятає, щоб папа їв у товаристві. Треба з тим щось зробити.

Треба св. Отцеві делікатно звернути увагу. Але як? Не так легко. Вкінці головний майстер церемонії зважився і висловив покірно свій сумнів.

Папа всміхнувся добродушно і лагідно. – «Чи ти певний, що св. Петро їв сам?» Збентежений майстер церемонії не вмів на це відповісти.

– А як було за Юлія II і Льва X?

– О, це були часи відродження, папи видавали тоді величезні бенкети.

– Від коли ж папи їдять самі?

– Від часів Урбана VII.

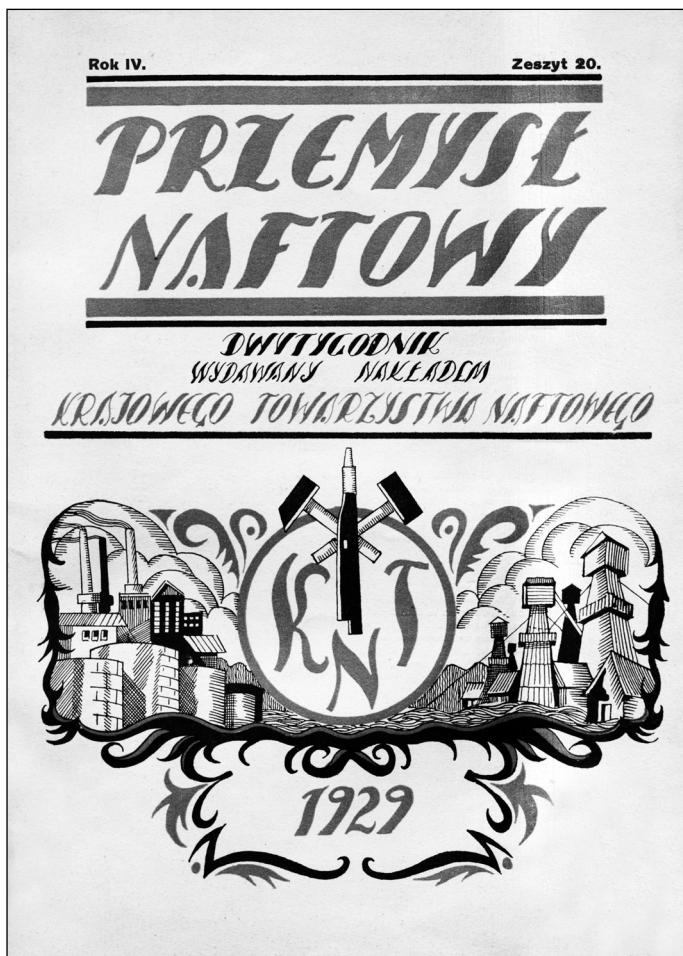
– Ну і гаразд! – відповів Пій Х. – Попередник наш Урбан VII доручив, що папа має сам їсти. А ми повеліваемо, щоб секретар їв з нами.

О. Ст. КОВАЛІВ

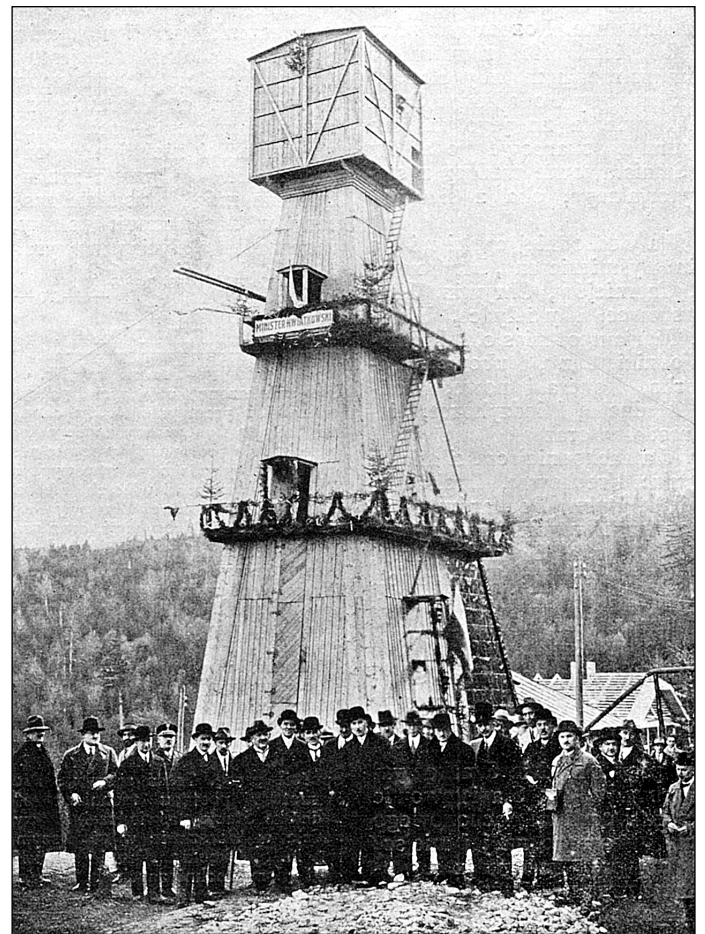
Газета «Діло». –

Львів, 26 лютого 1939 р., С. 10.

НОВИНКИ З ДРОГОБИЦЬКИХ ГОРИЩ

Часопис (двотижневик) «PRZEMYSŁ NAFTOWY» – «Нафтовий промисел». – Львів, 25 жовтня 1929 р.

Учасники урочистостей з нагоди відкриття 19 жовтня 1929 р. в Мражниці (Борислав) шибу (свердловини) «Міністер Квятковський». Фото з часопису «PRZEMYSŁ NAFTOWY».

Цікавою знахідкою є часопис (двотижневик) польською мовою «PRZEMYSŁ NAFTOWY» – «Нафтовий промисел» від 25 жовтня 1929 р., який видавався краєвим нафтовим товариством у Львові. У тому році в Дрогобичі відбувся з'їзд представників нафтової промисловості. В часописі він детально описаний, подаються прізвища численних учасників, а також цікаві світлини.

«Ожилися в дню 11 жовтня гарні зали нової ратуші дрогобицької¹. На з'їзд прибули численні представники влади, товариств технічних і промислових сфер наукових, а також широкі кола промисловців, інженерів і техніків наукових не тільки з Бориславського басейну, але й з численних місцевостей нашого Підкарпаття і з далеких окраїн Польщі. Перший раз варто відзначити участь закордонних представників не тільки в ролі гостей, але й референтів» (С. 607).

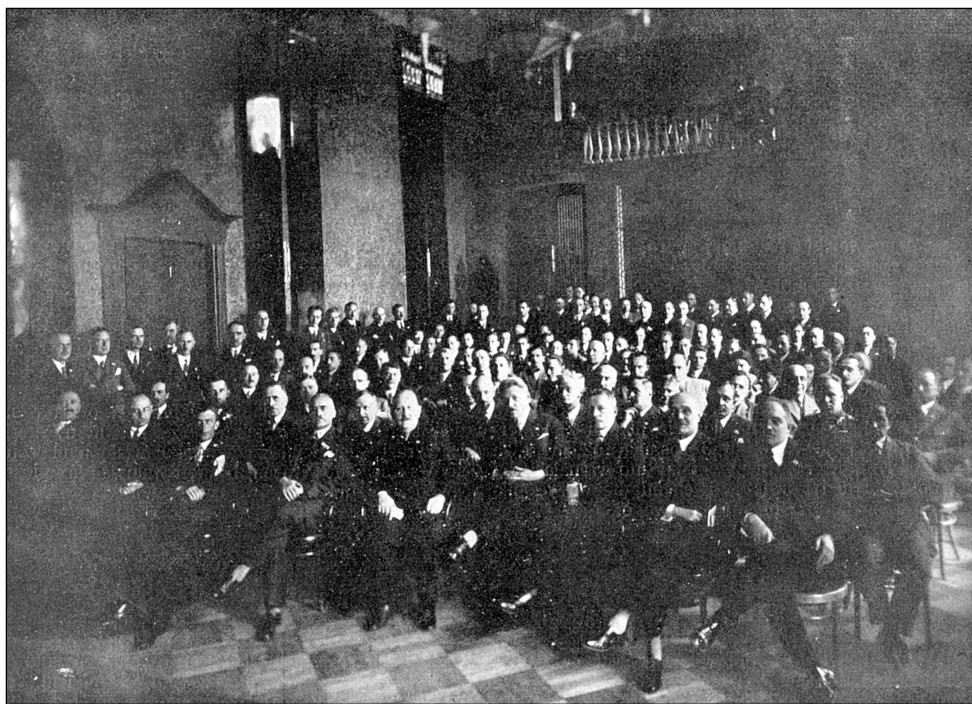
Подані нижче світлини наглядно передають атмосферу та урочистість цього з'їзду, а також тогочасний вигляд мармурової зали засідань дрогобицької ратуші.

¹ Адміністративний будинок дрогобицької ратуші зведений у 1920-их роках.

Учасники з'їзду перед будинком «Сокола» (нині Центр душпастирства молоді Самбірсько-Дрогобицької єпархії на вул. Т. Шевченка).

Пленарне засідання в мармуровому залі дрогобицької ратуші.

Подав Володимир САДОВИЙ